

ΕΔΩ ΑΜΠΕΤΕΙΟΣ



ΕΔΩ ΑΜΠΕΤΕΙΟΣ

Και πάλι η μικρή σχολική μας κοινωνία σας στέλνει τους χαιρετισμούς της και σας παρουσιάζει, όπως κάθε μήνα, μερικές πτυχές της ομαδικής ζωής. Στα πλαίσια βέβαια μιας σχολικής κοινωνίας, όπου τα μέλη της βρίσκονται ακόμη εις το στάδιο της εφηβικής ηλικίας οι ομαδικές της εκδηλώσεις στερούνται πολλές φορές πρωτοτυπίας και συχνά επαναλαμβάνονται, αποτελούν όμως για μας την πρωτοπορία της αυριανής κοινωνικής μας δραστηριότητας που θα μας αναδείξει σαν ελεύθερους πολίτες.

Η λήξη της πρώτης σχολικής περιόδου σήμανε με την έναρξη και το πέρας των εξετάσεων της Α' Εξαμηνίας. Όλοι οι μαθητές πέρασαν την δοκιμασία αυτή σύμφωνα με την καθιερωμένη ιεροτελεστία. Πολλά τα φαιδρά ή κωμικοτραγικά των εξετάσεων, δεν μπορεί όμως κανείς παρά να γελάσει- εκ των υστέρων βεβαίως- αναλογιζόμενος τα ποικίλα προληπτικά συναισθήματα που καταλαμβάνουν τον μαθητή κατά την περίοδο του ιστορικού αυτού δεκαπενθημέρου. Τι πολύπλοκοι συνδυασμοί και τι πιστή εφαρμογή του νόμου των πιθανοτήτων προς εύρεση των θεμάτων που είναι δυνατόν να κληρωθούν από την ύλη κάθε ζητήματος. Η ουσία πάντως είναι ότι το εφιαλτικό αυτό δεκαπενθήμερο έληξε και δεν μας μένει παρά να ευχηθούμε εις τους συμπάσχοντες συμμαθητές μας ολοκληρωμένη και αποδοτική εργασία κατά τη δεύτερη σχολική περίοδο η οποία πρέπει να εμφανίζεται γεμάτη από προσδοκίες.

-Εφέτος όπως και κάθε χρόνο κατά την εορτή των Τριών Ιεραρχών έγινε εις τον ναό του Αγίου Νικολάου το μνημόσυνο των ιδρυτών της σχολής μας, αδελφών Αμπέτ. Ολόσωμος η μαθητική κοινότης παρευρέθη εις την σεπτή αυτήν τελετή προς τιμή εκείνων που έθεσαν ως ιδανικών των, την ανάπτυξη των γραμμάτων εις τα πλαίσια μιας αδελφωμένης Ελληνο- Αιγυπτιακής συνεργασίας. Το έργο των ήτο μεγάλο! Αιωνία αυτών η μνήμη! Τον επιμνημόσυνο εκ μέρους

των μαθητών εκφώνησε ο τελειόφοιτος του Πρακτικού Ασλανίδης Ηλίας.

Ο λόγος αυτός δημοσιεύεται εις την πρώτη σελίδα του τεύχους αυτού.

- Και τώρα ερχόμεθα εις την κοινοτική μας δράση. Ως γνωστόν μετά το πέρας των εξετάσεων εξελέγη νέο διοικητικό συμβούλιο, δια ψηφοφορίας, υπό των μελών της μαθητικής μας κοινότητας. Οι προεκλογικές διαμάχες, ως συνήθως, υπήρξαν έντονοι, οι υποψήφιοι, συνάδελφοι των εν Αθήναις βουλευτών, υπέσχετο «λαγού και πετραχειλία» μεταξύ των οποίων και ο υποψαινόμενος- οι συζητήσεις οξύτατες, οι υποθέσεις και εικασίες περί του πιθανού προέδρου έδωσαν και πήραν, τέλος η νεολαία μας εδείχθη καθ' όλην την γραμμήν αντάξια των πατέρων μας εις αναλόγους περιστάσεις. Τα αποτελέσματα έχουν ως εξής: Κατόπιν γενικής ψηφοφορίας εξελέγησαν δώδεκα μαθητές, οι οποίοι και αποτελούν τον νέον διοικητικό συμβούλιο.

Κατόπιν μυστικής ψηφοφορίας μεταξύ των μελών του συμβουλίου εξελέγησαν: Πρόεδρος Ασλανίδης Ηλίας, αντιπρόεδρος, Κωνσταντόπουλος Μιχαήλ, γραμματεύς, Στεφάνου Στέφανος, ταμίας, Χάλαρης. Επίσης εκ του διοικητικού συμβουλίου ως πρόεδροι επιτροπών εξελέγησαν: πρόεδρος Κάδμου, Εφραιμίδης Αλέξανδρος, πρόεδρος καλλιτεχνικής επιτροπής, Κωνσταντόπουλος Μιχαήλ, πρόεδρος αθλητικής επιτροπής, Κατσώνης, Βιβλιοθηκάριος, Χάλαρης, πρόεδρος πνευματικής επιτροπής, Σταυρινός Ιωάννης, πρόεδρος της επιτροπής του αγγλικού περιοδικού Student Flashes, Καρανικήτας. Το νεοσυσταθέν διοικητικόν συμβούλιον συγχαίρει τους προκατόχους του δια τις επιτεύξεις των και την άρτια κοινοτική των δράση, επιφυλάσσεται δε να παρουσιάσει όσον το δυνατόν αρτιότερη μορφή κατά την περιόδον της προεδρείας του δια να δικαιώσει τη ψήφο εμπιστοσύνης που του εδόθη υπό των μελών της κοινότητας. Εκυκλοφόρησε και πάλι το μηνιαίο δελτίο ασκήσεων Μαθηματικών και Φυσικο- Χημείας ως και το αγγλικόν περιοδικό Student Flashes.

Εις διαγωνισμό προκηρυχθέντα υπό του προαναφερθέντος περιοδικού νικητής ανεδείχθη ο μαθητής της Ε' Πρακτικού Κουτσουμπέλης Γεώργιος.

Μετά την κόπωση των χειμερινών εξετάσεων επανήρχισαν οι σχολικές μας εκδρομές ως επί το πλείστον τώρα ψυχαγωγικά.

Στις 27 Φεβρουαρίου μας επισκέφθησαν οι τελειόφοιτοι του Αβερωφείου Γυμνασίου Αλεξανδρείας.

Ο Φεβρουάριος κλείνει με την επέτειο της ονομαστικής εορτής του Σεβασμιωτάτου Προέδρου της Σχολικής μας Εφορίας κ.κ. Πορφυρίου, που την εορτάζουμε όλοι μας την 26^η του μηνός με σχολική αργία και με την προσέλευση μας εις το Σιναϊτικό Μετόχιο του Ντάχερ δια την παρακολούθηση της επί τη ευκαιρία ταύτη τελουμένης λειτουργίας και την υποβολή των ευχών μας μετά από αυτήν. **Εφραιμίδης Αλέξανδρος (Ε' Πρακτικού)**



ΚΑΔΜΟΣ
ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 1959

“Κ Α Δ Μ Ο Σ”

ΛΗΜΝΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΙΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ ΑΜΠΕΤΕΙΟΥ ΣΧΟΛΗΣ

ΤΟ ΔΑΣΟΣ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΧΕΙΜΩΝΑ



Που είναι το καταπράσινο δάσος; Έφυγε; Επήγε σε άλλον τόπο; Κι όμως κανείς δεν φαντάζεται ότι κάτω από αυτό το άσπρο χιόνι βρίσκεται αυτό το δάσος. Που είναι τα γάργαρα νερά του που έτρεχαν ακούραστα και πότιζαν το κελάδημά τους γέμιζαν από μελωδία οι ρεματιές και οι λόγγοι; Έμεινε μόνο ο κότσυφας παρηγοριά κι ελπίδα για να κρατήσει την πένθιμη αυτή εποχή που βασιλεύει στο δάσος. Ησυχία απλώνεται παντού! Ο ελαφρός θόρυβος μόνο ακούγεται και κανένα μονότονο χτύπημα κανενός ξυλοκόπου. Στο νεκρικό κρεβάτι του το δάσος θα παραμείνει ακόμη μαζί με την αρχαία Περσεφόνη αρκετά, για να ζανάρθει πιο ωραίο, πιο νέο, πιο ευχάριστο.

Γεώργιος Μελαχροινούδης
(Στ' Ι Δημοτικού)

Λόγος Επιμνημόσυνος στους Αδελφούς Αμπέτ

Τα χρόνια κυλούν, περνούν και φεύγουν γρήγορα και στο φτερωτό τους διάβα με τ' ανεξιλέωτό τους βήμα παρασύρουν ζωές, ανθρώπους, γεγονότα εποχικά και χαραγμένα μόνο μένουν στα παλιά της Ιστορίας τα βιβλία, πολιτισμοί μεγάλοι κι άνθρωποι ξεχωριστοί.

Οι εποχές αλλάζουν κι η ανθρώπινη ψυχή σφοδρή μα και πικρή από την πείρα των αιώνων, καθώς, δε βρίσκεται πάντα στο παρόν ανώτερο να σκύψει να φιλήσει, γυρνά συχνά στα περασμένα και προσπαθεί σ' αυτά να βρει την ανθρωπιά, την καλοσύνη που τόσο της λείπει στα χρόνια μας. Πριν πολλά, πάρα πολλά χρόνια, τρεις άνθρωποι, ασήμαντοι στο πέλαγος του κόσμου, όσο και οι άλλοι αδελφοί τους, μα που έγιναν αργότερα μεγάλοι, χάρισαν στα ξενιτεμένα ελληνόπουλα ένα μικρό σχολείο.

Ήταν τρεις μεγάλοι υλτρονιστές, τρεις πραγματικοί ευεργέται, με βάθος σκέψης και λογισμού ασύλληπτο για τους πολλούς, με βλέμμα της ψυχής καλοσυνάτο, που ξαπλώνόταν μακριά, πιο πέρα από το σμίξιμο της γης και τα' ουρινοί.

Γεώργιος, Αναστάσιος και Ραφαήλ τα ονόματά τους. Γεννήθηκαν κι αυτοί σαν όλους μας, μεγάλωσαν και έζησαν στον ίδιο με μας κόσμο κι όμως πετάζανε ψηλά, πολύ ψηλά! Κι αυτό γιατί μάθανε να βλέπουν πιο βαθιά, ν' αποκαλύπτουν τα κρυφά του νου και της ψυχής και ν' αγκαλιάζουν με περισσότερη στοργή τη γύρω τους ανθρώπινη κοινωνία.

Μπόρεσαν σαν διαλεκτοί, με παρθένο πνεύμα και λογισμό, λυτρωμένοι από κάθε τι εγωιστικό και ψεύτικο, να στραφούν σε κάτι πιο υψηλό, πιο αληθινό, πιο ουσιαστικό, αποτελώντας έτσι τρία ακόμη μέλη μιας κοινωνίας ανθρώπων που αγωνίζονται, όπως κι όσο μπορούν, για ένα καλύτερο μέλλον, για μια ζωή ζεστή υπό ιδανικά κι αληθινή ηθική.

Πολλοί γεννήθηκαν κι έγιναν εύποροι σαν τους Αμπέτ σε χρήμα, όχι όμως σαν και αυτούς σε ανθρωπιά και για τον άνθρωπο στοργή.

Και πέθαναν τόσο άσημοι και μικροσκοπικοί στο βάθος, όσο κι ο κάθε υλικά και ψυχικά φτωχός, που μόνος του γεννιέται, ζει και χάνεται, κι η ζωή του δεν φαντάζει παρά σαν ένα τετριμμένο γεγονός. Χρόνια που πέρασαν ανώφελα, άχρηστα, περιττά.

Όμως αυτοί, οι αδελφοί Αμπέτ, τράβηξαν το Θείο δρόμο που οδηγεί προς την αθανασία. Το δημιουργήμα τους, η προσφορά τους στο σύνολο είναι ένα σχολείο. Ένα σχολείο ανώτερο από ότι κράτος ολόκληρο θα μπορούσε ν' αναστήσει. Και βρέθηκαν αυτοί τρεις ιδιώται άνθρωποι να πραγματοποιήσουν αυτό, που ίσως ποτέ χωρίς αυτούς δεν θα γινόταν.

Και το σχολείο τους μέχρι τώρα ζει και θα ζει όσο κι η διψα του παιδιού για μάθηση και θα 'ναι σύμβολο της θυσίας του ανθρώπου, για κάτι που δεν θα ωφελήσει πια το ίδιο το εγώ του, αλλά το σύνολο που τόση ανάγκη έχει από την καθοδήγηση ικανών πνευματικών ηγετών που θα το ξελασπώσουν απ' τα έλη της αμάθειας, θα του κτίσουν σχολεία, θα του χαρίσουν της μόρφωσης το φως, την πηγή αυτή κάθε πολιτισμού, μικρού μα και μεγάλου. Και τα χρόνια κυλούν, τρέχουν και μαζί τους και εκατοντάδες παιδιά προς τα θρανία της Αμπετείου για να αγωνιστούν στη δύσκολη αργότερα ζωή.

Χιλιάδες τυφλών είδαν το φως μέσα στη γνώριμη αυλή της Αμπετείου στις τάξεις, σ' όλα αυτά που μέχρι σήμερα αγκαλιάζουμε με βλέμμα ευγνωμοσύνης, εμείς, οι τωρινοί μαθηταί της. Σε λίγο θα φύγουμε εμείς, όπως τόσοι και τόσοι άλλοι πριν από μας, κι άλλοι θα νάρθουν αύριο να γεμίσουν τα' άδεια μας θρανία.

Και το έργο που άρχισαν πριν τόσα χρόνια ΕΚΕΙΝΟΙ, ελληνόπουλα θα καμαρώνουν τη μεγάλη μορφωτική κοσμήτη της Αμπετείου, αοιτηρία φωτεινή για τις πολιτιστικές τους εξορμήσεις. Τι λόγια μπορούν να διαλεκτούν για να εκφράσουν τα πολύμορφα αισθήματα που νοιώθει κάθε χρόνο η παροικία μας, όταν, σαν σήμερα, κάθε χρονιά, μαζεύεται στον ιερό τόπο του Οίκου του Θεού, για να απονείμει φόρο τιμής κι ευγνωμοσύνης, σαν δείγμα στοιχειώδους κατανόησης στους τρεις αυτούς μεγάλους αδελφούς μας;

Ποιες λέξεις θα μπορούσαν να συνδυασθούν για να δηλώσουν πανηγυρικά την υπερφάνεια, το σεβασμό και την ευγνωμοσύνη, μαζί συνδεδεμένα που νοιώθουμε όλοι τούτη τη στιγμή; Μη βρίσκοντας κατάλληλες λέξεις για να εκφράσουν, μη βρίσκοντας τη δύναμη να συγκρατήσω όπως κι εσείς κάποιο βουβό, κάποιο βαθύ κόμα συγκίνησης, παρακαλώ τον Υψιστο και ψιθυρίζω κι εγώ με σας μαζί με τα ονόματα των Αδελφών Αμπέτ, εγκαρδιωτάτην ευχή «Αιώνια αυτών η μνήμη».

Ασλανίδης Ηλ.
(Στ' Πρακτικού) Φεβρουάριος 1959

Ο ΠΡΟΣΚΟΠΙΣΜΟΣ

Ο προσκοπισμός ιδρύθηκε στην Αγγλία στα 1908 από τον Λόρδο Μπάντελ Πάουελ. Ήταν στρατηγός σε ένα τάγμα ιππικού και τον έστελναν περισσότερο στις αποικίες. Μια φορά που βρισκόταν στην πόλη Μάφενκιν της Νοτίου Αφρικής του επιτέθηκε μια άγρια φυλή, οι Μπόερς. Ο Μπάντελ Πάουελ είχε 1.000 άνδρες και έβαλε τους 700 να πολεμούν και τους υπολοίπους να περιποιούνται τους τραυματίες, να κάνουν το φαγητό, να δίδουν σφαίρες και άλλα. Επειδή η πολιορκία έγινε πιο στενή, η πόλις κινδύνευε να πέσει στα χέρια των αγρίων. Αναγκάσθηκε τότε να βάλει τα παιδιά της πόλεως να κάνουν τις άλλες βοηθητικές εργασίες, έως ότου έρθει η βοήθεια. Έτσι λοιπόν νίκησαν τους αγρίους, χάρις στη βοήθεια των παιδιών.

Η γενναιότητα που έδειξαν που έδειξαν τότε τα παιδιά αυτά έδωσε την ιδέα στον Μπάντελ Πάουελ να ιδρύσει τον Προσκοπισμό.

Γι' αυτό κάθε παιδί που γίνεται Πρόσκοπος μαθαίνει πολλά και χρήσιμα πράγματα που θα του χρειασθούν κάποια μέρα.



Παντελής Καψάλης
(Στ' 2 Δημοτικού)



ΑΝ ΕΥΡΙΣΚΑ Ι ΛΙΡΑ...

Ωραία είναι τα παραμύθια, ωραία είναι τα όνειρα που μας περιγράφουν το μέλλον. Εμείς οι μικροί παρακαλούμε να μεγαλώσουμε, να ζήσουμε ευτυχισμένοι και οι μεγάλοι ενθουσιάζονται με λύπη τα παλιά και εύχονται να ξαναγυρίσουν στην παιδική τους ηλικία. Πραγματικά πόσα όνειρα έχει ο καθένας, που πρέπει να εξετάσει και να απασχοληθεί.

Και όμως μέσα στις τόσες λύπες μας στις αποτυχίες μας, στις δυσάρεστες σκέψεις μας, δεν λείπει το γέλιο και η ειρωνεία.

Έλα λοιπόν φίλε μου τι σκέπτεσαι δια το χθεσινό διαγώνισμα, ότι γίνει ας γίνει, σκέψου καλά τι θα έκαμες... αν εύρισκες μια λίρα.

Μια λίρα! Τι θησαυρός για μένα, τον μικρό. Μια λίρα παιδί μου έχει σημασία μεγάλη δια την παιδική ηλικία. Με μια λίρα είναι αδύνατον να αγοράσεις βεβαίως μια λιμουζίνα, η ένα ηλεκτρικό τρένο, αλλά αγοράζεις άπειρες μικρές λιμουζίνες (απαγορευμένες από τους γονείς). Με αυτές χορταίνεις, ευχαριστιέσαι, περνάς την ώρα σου, και μετά έρχεται η τιμωρία, στομαχιάζεις. Ξέχασε λοιπόν αυτά, πάρε κάτι άλλο, πιο χρήσιμο, πιο γλυκό στα νεύρα των γονέων. Με αυτό πάει το ταμπούρλο και η τρομπέτα που ποθώ, στη βιτρίνα του Αηδονισού, αυτά όμως νευριάζουν τους γονείς. Ας πάρω καμιά πολύχρωμη κασετίνα, δέκα ακριβά μολύβια ένα κανόνα, διαβήτη. Αλλά αυτά δεν μας τραβούν την προσοχή. Εμείς θέλουμε άλλα να! Η μπάλα του Κώστα, τι ωραία που ήταν, το σκάκι του Γιάννη δεν πάει πίσω. Αμ, και κείνο το αυτοκινητάκι, εκείνο ήταν πια θαύμα. Αλλά και πάλι μουρμουρίζω.

Αχ! Να εύρισκα ένα πεντόλιρο. Αχ!

Και να! Που θα το βρεις; Στους δρόμους; Στα σπίτια; Στα χωράφια; Αδύνατον. Τα δένδρα δεν βγάζουν λεφτά!

Έτσι είμεθα βυθισμένοι στα όνειρά μας, γελαστοί, χαρούμενοι, ξέγνοιαστοι, ώσπου φθάνει πάλι ξαφνικά η σκέψη του διαγωνίσματος, που μας γυρίζει πίσω στο δύστυχο και θλιβερό κόσμο. Μακριά, πάρα πολύ μακριά από την παραμυθένια κοινωνία!

Πατρινός Αντ.
(Β' Γυμνασίου)

ΤΟΠΙΟ

Οι γλυκές μελωδίες μέσα στο δάσος σταμάτησαν. Χίλια δύο χρώματα, χίλιες δύο φωνές άκουγες και άλλες τόσες ομορφιές αντίκριζες μέσα στο ολοπράσινο δάσος. Τα νερά δεν κυλούν. Σταμάτησαν. Είναι παγωμένα. Οι νιφάδες του χιονιού αχόρταγα ακόμη σκεπάζουν πυκνά τη φύση. Ο αέρας διαπεραστικός και τσουχτερός κάνει να κρύβεται και η πιο μικρή ύπαρξη του δάσους. Τα φίδια, οι χελώνες και όλα τα ερπετά κοιμούνται τον ύπνο της νάρκωσής των. Μερικά μόνο ίχνη επάνω στο χιόνι διακρίνεις και αυτά είναι κυνηγών οι οποίοι επίμονα ζητούν τα θύματά των ή ορισμένων αγρίων ζώων που ζητούν την τροφή των. Αίγες όμως παιχνιδιάρικες χρυσές ακτίνες του ήλιου γλιστρούν μέσα στην ολόλευκη φύση. Μα πάλι ξαναχάνονται πίσω από τα πυκνά σύννεφα. Ποιος ξέρει ύστερα από πόσο καιρό μεγαλόπρεπα κι αυτός θα εμφανιστεί!

Η νεκρή αυτή εικόνα θα αναστηθεί και η ζωή χαρούμενα θα ξαναρχίσει.

Παναγιώτης Αμέντας
(Στ' 2 Δημοτικού)



Εις τους αδελφούς Αμπέτ

Τα χρόνια τρέχουν σαν αχόρταγα κύματα. Τιποτε δεν απομένει στην ορμή τους. Όλα παρασύρονται, χιλιοκομματιάζονται, χάνονται. Η λήθη σκεπάζει τα πάντα με τα μαύρα της πέπλα. Μέσα σε τούτη όμως της ζωής τη φοβερή τη δίνη λάμπουν πάντα σαν φάροι ορισμένα γεγονότα, ιστορικά, όπως και μερικά μεγάλα ονόματα. Ονόματα μεγάλων ανδρών, οι οποίοι με τη ζωή των και τις πράξεις των κατόρθωσαν να διατηρήσουν τη μνήμη των αιωνία. Διότι τι καλύτερο, τι ιδανικότερο μπορεί να ελπίσει κανείς εις αυτήν την προσωρινή ζωή παρά ότι το όνομα του θα μείνει αθάνατο δια μέσου των αιώνων, ως παράδειγμα μεγάλου ευεργέτου κα αναδημιουργού της κοινωνίας; Ιδιαίτερος εις τους Έλληνες τέτοια ονόματα πλεονάζουν: ο Αβέρωφ, ο Τσούτσας, ο Σίνας, ο Μπενάκης και τόσοι άλλοι, προσέφεραν ότι μπορούσαν να διαθέσουν για το καλό των συνανθρώπων των και της πατρίδος των.

Ανάμεσα σ' αυτούς εξέχουσα θέση κατέχουν και οι τρεις αδελφοί Αμπέτ.

Ο Γεώργιος, ο Ανανίας και ο Ραφαήλ, υπήρξαν πραγματικοί ευεργέται των μικρών παιδιών. Εργάστηκαν, πόνεσαν, συσσωρεύσαν πλούτον και τον διέθεσαν δια την φιλανθρωπία, δια τη μόρφωση των μικρών και παραδειγματισμό των μεγάλων. Έδωσαν την περιουσία των δια να ιδρυθεί η περιώνυμος και περιλάλητος Αμπέτειος Σχολή, το καύχημα του Καϊρινού Ελληνισμού και όλης της Μέσης Ανατολής. Διότι εις αυτήν διδάξαν μεγάλοι διδάσκαλοι και εκπαιδύσαν ολόκληρες γενεές και φωτίστηκαν από τα φώτα της γνώσεως και της αλήθειας.

Ως φωτεινοί αστέρες λάμπουν εις το στερέωμα οι μεγάλοι αυτοί ευεργέτες και πλούσια παρέχουν τα ευεργετήματα της ελληνοπρεπούς μορφώσεως από εκατόν ήδη ετών εις την πρωτεύουσαν της φιλόξενης αυτής χώρας και το παροικιακό μας συγκρότημα.

Δια τούτο η μνήμη των θα είναι αιωνία και το έργο των θα παραμείνει αιώνιο σύμβολο της αγνότητας της ψυχής των, υπόδειγμα της πολιτείας του ανθρώπου επί της γης. Αν ημεείς οι ξενιτεμένοι Έλληνες έχουμε αποκτήσει ελληνική συνείδηση και αν σήμερα έχουμε μορφωθεί και γαλουχηθεί, ώστε να είμαστε άξιοι συνεχιστάι των παραδόσεων της πατρίδος μας, αυτό αναμφιβόλως οφείλουμε εις την τριάδα των αδελφών Αμπέτ.

Μια έκφρασις λοιπόν βαθιάς ευγνωμοσύνης προς τα ευγενή ισθήματα της καρδιάς των επιβάλλεται πολύ κατά τη στιγμή αυτήν της επιμνημοσύνου δεήσεως δια την ανάπαυση των ψυχών των. Και η έκφρασις αυτή δεν μας ευρίσκει απόντας.

Μοσχίδης Αργ.
(Στ' Πρακτικού)

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΑΠ' ΤΟ ΧΩΡΙΟ

Ένα από τα ωραία μικρά διηγήματα του εξαιρετικού μας χρονογράφου και λογοτέχνη Παύλου Νιρβάνου είναι και τα «Γράμματα απ' το Χωριό», σε δύο αποσπάσματα.

Είχαμε την ευκαιρία για να διαβάσουμε από τα βιβλιάρια της «ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΓΙΑ ΝΕΟΥΣ» ΤΕΥΧΟΣ 15^{ΟΝ}, που εκδίδει το σχολείο μας, και αναφέρονται στο πρώτο Ελληνικού αεροπλάνου. Σας παραθέτουμε λοιπόν τις εντυπώσεις μας.

Ένας απλός, ανεπηρέαστος άνθρωπος του χωριού, σχολιάζοντας μια είδηση της εφημερίδας, γράφει τις απόψεις του για τη δημιουργία του ατσαλένιου πουλιού, της νέας στρυφαλίδας, του αεροπλάνου, για τον σκοπό του και τα αποτελέσματά του.

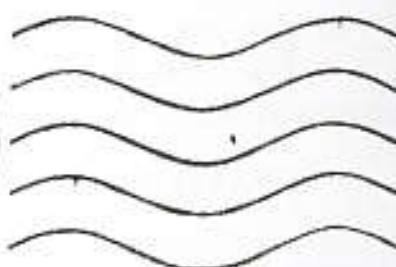
Είναι πραγματικά μια υπέροχη εξωτερικευσις ειλικρινών σκέψεων, οι οποίες απευθύνονται προς τον άνθρωπον της πόλεως. Οι απόψεις του είναι λογικότητες, με μεγάλο βάθος φιλοσοφικό, ή κάθε του λέξη, ο κάθε του στοχασμός ζυγισμένος, εύστοχος, κατάλληλα τοποθετημένος, η κάθε του παρομοίωση, η κάθε του εικόνα ευφραδέστατα παραστατική. Φαντάζεται τον αττικό αιθέρα σαν κάποιο ακατανίκητο γίγαντα ο οποίος μετά από μακροχρόνιους αγώνες τέλος υποκύπτει στο Ελληνικό δαιμόνιο. Και το γεγονός αυτό του ενέπνευσε τον θαυμασμό με τη σκέψη ότι σε λίγο τα περήφανα φτερά του αεροπλάνου μας θα σκίζουν τον αττικό ουρανό και θα ακούγεται από ψηλά ο βόμβος του αεροπλάνου. Δεν ξεύρει δε τι τον συγκινεί περισσότερο η νίκη του πνεύματος ή η παλικαριά του ανθρώπου. Διότι προτού ο άνθρωπος ιδεί τον προαιώνιο όνειρο του να παίρνει σάρκα και οστά δηλαδή το πέταγμα εις το στερέωμα, προηγήθηκαν σκληρές εργασίες. Αλλά και η παλικαριά του ανθρώπου είναι άξια θαυμασμού, και τον συγκινεί. Θεωρεί όμως το αεροπλάνο, το καύχημα της ανθρώπινης δυνάμεως ως σιδερικό με άσχημες μηχανές που ίσως να ήταν βαρύ για τον αττικό ουρανό, που μόλις σηκώνει το ανάλαφρο πέταγμα του χελιδονιού. Ενώ ολόκληρος ο κόσμος των πόλεων της Ελλάδος έχει βουίξει μ' αυτό το πρώτο πέταγμα του Ελληνικού Ίκαρου, αυτός βλέπει το αεροπλάνο σαν μια παρατομία του Αττικού ουρανού. Αναγνωρίζει βέβαια, ότι ο απόγονος του μακρινού Ίκαρου τελειοποίησε της επιθυμία του προγόνου του, και ομολογεί πως κάθε δύναμη και κάθε ηρωισμός τον συγκινεί βαθιά. Αλλά μ' όλα αυτά δεν δύναται να αναγνωρίσει και να το ξεκαθαρίσει αν είναι κέρδος ή ζημία, δια την ανθρώπινη ευτυχία, και γι' αυτό διστάζει να υιοταχθεί στον πρώτο του ενθουσιασμό. Η νίκη θαυμάζει λοιπόν το δημιούργημα του ανθρώπου, το σταθερό αυτό βήμα του προς την πρόοδο, αλλά με δικό του τρόπο, με την δική του νοοτροπία. Ναι τον θαυμάζει αλλά μόνο, διότι προϋποθέτει κόπωση, κόπο, προσπάθεια. Κέρδος μπορεί να είναι για κάποιες ανώτερες ανάγκες, οι οποίες σήμερα λογαριάζονται πολύ. Μα τίποτε δεν είναι αληθινό κέρδος για τον άνθρωπο όταν δεν τον πλουτίζει την ψυχική του ζωή και δεν ευρύνει τον εσωτερικό του κόσμο. Αλλά το αεροπλάνο είναι ένα μεγάλο βήμα του πολιτισμού προς τα εμπρός, διότι μας παρέχει ταχεία συγκοινωνία και έτσι μπορεί να ανυψωθεί το επίπεδο του πολιτισμού ενός λαού. Κάθε νίκη του ανθρώπου δεν μπορεί παρά να είναι ωραία. Κάθε κατάκτηση του θριάμβος.

Αλλά ο συγγραφέας τίποτε δεν θεωρεί ωφέλιμο για τον άνθρωπο αν δεν είναι δεμένο στενά με την ψυχική του ζωή. Και ο άνθρωπος πουλί, όσο και αν η ιδέα φαίνεται ποιητική, δεν είναι άξιο και μεγάλο ανθρώπινο ιδανικό. Όπως και κάθε πράγμα, το οποίο φαίνεται ότι υπερβαίνει τα όρια της ανθρώπινης ενέργειας, στην πραγματικότητα δεν κάνει τίποτε άλλο παρά να την στενεύει. Βλέποντας με τα ίδια μου τα μάτια ένα αεροπλάνο να σκίζει με την ιλιγγιώδη ταχύτητα του τον καταγάλανο Αθηναϊκό ουρανό θα ένιωθα ένα σκίρτημα, μια ανατριχίλα, έναν ενθουσιασμό, όλα αυτά τα αισθήματα δεν ανταποκρίνονται στον θαυμασμό μου για την παρατολμία, αλλά αντιπροσωπεύουν μόνο τη γλύκα της ομορφιάς. Κάθε τι που διακοσμεί τα βαθιά τ' ουρανού είναι ωραίο, διότι ο άυλος αιθέρας εξαίχλυνει και εξαγνίζει κάθε τι που αγκαλιάζει στα ατέλειωτα στήθη του, ο περήφανος αετός συρμένος στη γη με τα τεράστια φτερά του μαδημένα, είναι κωμικός, γελοίος, σαν όμως τον δει κανείς από ψηλά στα αιθέρια είναι σωστός βασιλιάς του αχανούς διαστήματος. Δε συμβαίνει όμως το ίδιο και με τον άνθρωπο.



Εργασία ομάδος Δ' Κλασσικού
Τσαγκάρakis Ε., Βέλτσος Δ., Αργυρίου.

ΤΑ
ΧΥ
ΔΡΟ
ΜΟΣ



ΕΛΛΑΣ
Hellenic State



ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΑΙΔΕΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ

Αγαπητή Αμπελιανή και Αγαπητέ Αμπελιανέ,

Εν όψει της προσπόθείας μας να έχουμε πιο τακτική επικοινωνία και πιο γρήγορη ενημέρωση μεταξύ μας, σας πληροφορούμε ότι έχουμε την δική μας ιστοσελίδα την οποία και ενημερώνουμε συνεχώς.

www.ambetios.gr

Θερμή παράκληση είναι όπως μας συμπληρώσετε το παρακάτω ερωτηματολόγιο και μας το στείλετε η ταχυδρομικώς, η fax, η e-mail

Διεύθυνση ΔΟΥΛΑΔΙΟΥ 26 ΑΘΗΝΑ 115 21
Τηλ. 210 - 6461401 210 - 6454923
Fax 210 - 6461073
E-mail info@ambetios.gr

Επώνυμο
Όνομα
Επάγγελμα
Διεύθυνση (οδός & αριθμός)
Περιοχή (πόλη & τ.κ.)
Τηλ. Επικοινωνίας
Fax
E-mail



Hamad tours
have the pleasure to invite
individuals, businessmen's and groups
to visit Egypt
and making the
reservations for Hotels, Cruises & Tours

Contact person:
Mr. Thomas Vayonitis

Tel/fax: 002022668582
Mob: 0020101977091
Hamad_tours@yahoo.com

ΓΑΒΡΙΗΛ ΔΙΑΜΑΝΤΗΣ

Απόφοιτος της Αμπετείου. Με χαρά πληροφορηθήκαμε την προαγωγή του σε Επίκουρο Καθηγητή των Οικονομικών του Αγγλικού τομέα- Τμήμα Διεθνών και Ευρωπαϊκών Σπουδών στο Πανεπιστήμιο Πειραιώς (ΠΑΠ).

Γόνος της παροικίας Καΐρου, ευεργέτου της Ε.Κ.Κ., το όνομα του οποίου αναγράφεται, χρυσούς γράμμασι στην είσοδο της Αχιλλοπουλείου.

Ο Γαβριήλ υπήρξε μαθητής μου και αυτό με κάνει να αισθάνομαι, την ευτυχία του δασκάλου, που αμείβεται με την καταξίωση και την ανάδειξη των μαθητών του, σε χρήσιμα μέλη της κοινωνίας.

Ο Γαβριήλ, μας τίμησε με την παρουσία του τα τελευταία έτη στο Κάιρο, με εισηγήσεις του, σεμινάρια και ημερίδες επιμορφωτικών εκδηλώσεων και επαγγελματικού προσανατολισμού.

Η Αμπέτειος από παλαιάς διαδρομής της στον χρόνο, έχει δώσει στην κοινωνία σε όλους τους χώρους, επιστήμονες όλων των κλάδων, γράφοντας έτσι την Ιστορία, την Ιστορία του Ελληνισμού της Αιγύπτου, που θα παραμείνει ανεξίτηλη και παράδειγμα για τους απογόνους μας.

Γρ. Παπαφωτίου

Δημοσιεύουμε συγχαρητήριο γράμμα της οικογένειας.

Συγχαρητήρια

Στον αγαπημένο μας πατέρα και γιό Γαβριήλ Β. Διαμαντή του Βασιλείου και της Αικατερίνης απόφοιτο της Αμπετείου Σχολής Καΐρου εκφράζουμε τα θερμά μας συγχαρητήρια για την πρόσφατη εκλογή του βαθμίδα του Επίκουρου Καθηγητή Αγγλικής Γλώσσας και Ορολογίας στο Τμήμα Διεθνών και Ευρωπαϊκών Σπουδών του Πανεπιστημίου Πειραιά. Τα παιδιά του Βασίλης Γ. Διαμαντής και Μάριος - Ιωάννης Γ. Διαμαντής Η μητέρα του

Αικατερίνη Κότταρη- Διαμαντή
Αθήνα 1^η Νοεμβρίου 2007

ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΑΡΚΑΒΙΤΣΑΣ "ΤΑ ΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΠΛΩΡΗΣ"

Συνέχεια από σελ. 33

Μωρέ το τρέχει; ρωτάω το διπλανό μου, εκεί που δένουμε τον παλαφίγγο.

Η τρόμπα, δε βλέπεις; Ο σίφουννας!

Σίφουννας! έφριξα. Ακουστά είχα τα θάματά του, πως σαρώνει ό,τι λάχει στο διάβα, του σχίζει πανιά, ρίχνει κατάρτια, γονατίζει πλεούμενα. Τώρα τον έβλεπα με τα μάτια μου. Δεν ήταν ένας ήταν τρεις- τέσσερις. Οι δύο κατά το Βατούμ, οι άλλοι δίπλα στ' ανοιχτά. Κι εμπρός μας Καύκασος σκουντούφλης, έδειχνε τα χαλαρόφραχτα περιγιάλια του. Ο ουρανός συγνεφοσκεπασμένος, η θάλασσα μαιριδερή μ' ένα ελαφρό τρέμουλο, σαν να είχε ανατριχίλα. Πρώτη φορά που είδα φοβισμένη τη φιλενάδα του.

Ο ένας σίφουννας λιγνός, καμαρωτός σαν προβοσκίδα ελέφαντα, κρεμόταν στα νερά μαύρος και ακίνητος. Ο άλλος χοντρός, ολόισος, κόπηκε άξαφνα στη μέση σαν καπνοκολώνα, σκόρπισε η βάση του, και απόμεινε γλωσσιδι κρεμάμενο από τα σύγνεφα. Είδα να τεντώνει το λαιμό του εδώ και κει, να κινεί τις φούντες του σαν φιδόγλωσσες, λες και ζητούσε κάτι στα νερά και άξαφνα να κουλουριάζει και να φωλιάζει στα σύσκοτα. Ο τρίτος όμως σταχτόμαυρος, σαν κορμός λεύκας, ασού ρούφηξε και πρήστηκε καλά, δραμπαλίστη και βάδισε καταπάνω μας.

Κάτου μωρέ! Κάτου! Ακούω τη φωνή από το κάσαρο.

Γυρίζω οι ναύτες είχαν κατεβεί. Εγώ αγκαλιασμένος καλά το κορζέτο ξεχάστηκα κοιτάζοντας το θάμα. Γλίστρησα δίπλα στον καπετάνιο. Τον βλέπω με μάτια γουρλωμένα να κοιτάζει το στοιχειό. Στο δεξί χέρι κρατούσε ένα μαυρομάνικο λάζο κι έστεκε πίσω στο πριμνό κατάρτι, σαν να το έβανε μετερίζι. Κοντά ο ναύκληρος γέμιζε βιαστικά το σκουριασμένο

τρομπόνι και γύρω οι ναύτες, κοίταζαν τότε τον ουρανό, τότε τη θάλασσα κερωμένοι. Ο σίφουννας ωστόσο πλάκωνε φτεροπόδαρο, ρουφώντας το νερό και τινάζοντας το στον ουρανό, μαύρη καταχνιά κι αντάρα. Τώρα έλεγες θα μας γδύσει το καράβι ή θα το σηκώσει σύσκαρμος ψηλά. Έτσι έφτασε δύο οργιές μακριά μας. Έπεγγε ολοστρόγγυλος, ξανθοπράσινος, σαν καπνισμένο κρύσταλλο και μέσα του ανεβοκατέβαινε το έμβολο, λες και ήθελε να σβήσει μεγάλη πυρκαγιά στα επουράνια. Βάρι! προστάζει ο καπετάνιος.

Ο ναύκληρος αδειάζει απάνω του το τρομπόνι. Παλιόκυρφα, μολύβια, στουτιά, όλα χόνεψαν στα πλευρά του. Φάνηκε να τρεμουλιάζει και σταμάτησε. Δοκίμασε πάλι να κινηθεί, έκαμε δύο κλωθογυρίσματα στον τόπο και στάθηκε πάλι σμίγοντας τη θάλασσα με τον ουρανό. Δεν κάναμε τίποτα, είπε πικραμένος ο καπετάνιος στο ναύκληρο.

Το βλέπω και 'γω. Κάνε την πεντάλφα, καπετάνιε, και το κρίμα το παίρνω.

Θεέ μου ήμαρτον, ψιθύρισε αποφασιστικά εκείνος κάνοντας το σταυρό του.

Και με το λάζο χάραξε μια πεντάλφα απάνω στο κατάρτι και είπε τρεις φορές:

«Εν αρχή ήν ο Λόγος και ο Λόγος ήν προς τον Θεόν και Θεός ήν ο Λόγος». Και κάρφωνε το μαχαίρι στη μέση της πεντάλφας, σαν να το κάρφωνε στα σπλάχνα του θεριού.

Βρόντος ακούστηκε λες και έσκασε κανόνι και μέγα κύμα κόλισε απάνω στο κατάστρωμα. Σύγκαιρα ο Καύκασος άστραψε και βρυχήθηκε τρανολάλητα, δρόλαπας ξέσπασε κι η θάλασσα η φοβισμένη άφρισε τώρα και μάνιασε απ' άκρη σ' άκρη του πόντου.

Ίσα πανιά! Πρόσταξε ο καπετάνιος γοργά. Τις γάμπες! Τους φλόκους! Τα τρέγα!... Κατσάρετε τις σκότες.

Ανοιζάμε τα πανιά κα το μπάρκο έπιασε πάλι τη γραμμή του.

Συνεχίζεται

Αγαπητοί Αμπετετιανοί,

Μέσω της ιστοσελίδας μας
www.ambetios.gr

θα μπορείτε να διαφημίζετε τα προϊόντα σας και τις παροχές σας με μοναδικό σκοπό τη μεταξύ μας υποστήριξη. Οι διαφημίσεις θα είναι μικρές σαν card-visit και όποιος θέλει θα κάνει link από το διαφημιστικό του στην ιστοσελίδα του.

Για περισσότερες πληροφορίες:
κα Μπαρμάρλλη τηλ: 6973828880
ή στο

e-mail: info@ambetios.gr

Θερμή παράκληση προς όλα τα μέλη του Συλλόγου μας.

Μην καθυστερείτε τις συνδρομές σας. Μπορείτε να τις καταθέτετε στη:

NOVA BANK
υποκατάστημα Αμπελοκήπων
Αρ. Λογ/σμού: 0002385525

Η επιβίωση του ΚΑΔΜΟΥ είναι στα χέρια σας.

Η αλληλογραφία σας μπορεί μέσω διαδικτύου να είναι εύκολη, άμεση, χωρίς έξοδα και χρονικούς περιορισμούς. Οι διευθύνσεις μας είναι:

kadmos32@hotmail.com
kadmos32@yahoo.com

Περιμένουμε τις ιστορίες, τις αναμνήσεις, τις φωτογραφίες από τα Αμπετετιανά σας χρόνια.

Τετάρτη 5 Δεκεμβρίου 2007

Ζουζουνίτσα Καλλιοπίτσα,

Τι κάνεις; Πως περνάς; Πως σου φαίνεται το γυμνάσιο; Οι δάσκαλοι καλοί ή αυστηροί; Εδώ εμάς όχι και ιδιαίτερα αυστηροί, καλά είναι. Άκου λοιπόν τι γίνεται κάθε πρωί:

Σηκώνομαι στις 7:00 η ώρα με τα μάτιαμισόκλειστα και πάω μπουσουλώνοντας να πλυθώ. Ντύνομαι άρον άρον και άσε που πρέπει να φοράμε άσπρο μπλε ή μαύρο και να μη βρίσκω μπολουζάκια άσπρα νι φορέσω! Τέλος πάντων, πίνω το γάλα μου, παίρνω την ασήκωτη τσάντα των 20 κιλών και τα κλειδιά μου και φεύγω με το λεωφορείο που μερικές φορές αργεί κανένα τέταρτο!

Φτάνουμε στο σχολείο και καθόμαστε ή κάνουμε γύρους στο προαύλιο με τις φίλες μου, μόνο για πέντε λεπτά. Μετά χτυπάει το κουδούνι για προσευχή. Στιγνώνουμε σαν στρατιωτάκια και λέμε την προσευχή και τους εθνικούς ύμνους, τον ελληνικό και τον αιγυπτιακό. Εντάξει, εύκολος είναι και ο αιγυπτιακός, δεν καταλαβαίνω τίποτα βέβαια. Μετά παίρνουμε τις τσάντες και ανεβαίνουμε στην τάξη.

Πρώτη ώρα κυρία Σαντζαρίδου Αγγλικά πρωί πρωί και μας φωνάζει κιόλας: μάθατε το ρήμα του be ή πάλι αδιάβιστοι ήρθατε;

Φαντάζεσαι βέβαια ότι μετά έρχονται τα Αρχαία. Καλή δασκάλα, δεν λέω, αλλά Αρχαία δεύτερη ώρα, έλεος!!! Μετά πάλι την κυρία Νταλταγιάννη την καλή δασκάλα που σου είπα πιο πάνω, μας κάνει γλώσσα. Η Γλώσσα δεν είναι και τίποτα δύσκολο. Μετά έχουμε Ομήρου Οδύσσεια και έχουμε μια κυρία, άστα να πάνε! Δεν φωνάζει ποτέ! Αφού ο Μηνάς, ένα παιδί στην τάξη, κοιμόταν και η κυρία Υδραίου είπε: άστον δε θα κοιμήθηκε όλο το βράδυ! Πλάκα δεν θα είχε να ήσουν και εσύ εδώ;

Για να μην στα πολυλογώ, φτάνει η 8^η ώρα και κοιτάμε το ρολόι συνέχεια ανυπομονώντας να χτυπήσει το κουδούνι. Χτυπάει και όλοι τρέχουμε στα λεωφορεία μας για να πάμε να διαβάσουμε στο σπίτι μας, δέθεν! Να δω τηλεόραση εννοώ και το Ψαράκι μου.

Σ' αγαπώ

Η Ναταλίτσα σου.

Ναταλία Σπρίνγκ Α' Γυμνασίου



Ένα Χριστουγεννιάτικο όνειρο



Θυμάμαι, όταν ήμουν 7 χρονών, (πίστευα και πιστεύω ακόμα) ότι υπήρχε ο Άγιος Βασίλης. Έτσι εγώ, όπως και όλα τα παιδιά του κόσμου, περίμενα το δώρο μου με αγωνία, παρόλο που ήξερα ποιά είναι (το δώρο μου) και κάθε χρόνο εγώ έκανα την εξαίρεση και ζητάγα στις 23 Δεκεμβρίου το δώρο μου, ενώ σαν άλλα παιδιά το ζητάγαν στις 24 και όταν με ρωτούσαν το γιατί εγώ τους απαντούσα γιατί ο Άγιος Βασίλης ίσως να μην προλάβει να μου φέρει το δώρο μου. Λοιπόν εγώ στις 24 Δεκεμβρίου το βράδυ ετοίμασα ένα τραπέζι με φαγητό για τον αγαπητό Άγιο Βασίλη, έτσι ώστε όταν έρθει, να φάει κάτι. Όταν λοιπόν κοιμήθηκα το βράδυ, είδα ένα σύννεφο και άκουσα

κάτι θορύβους από το σαλόνι και αμέσως έτρεξα να δω τι είναι. Τότε είδα κάτι ανθρωπόμορφα όντα με ουρίτσα να λεηλατούν το τραπέζι που είχα φτιάξει για τον Άγιο Βασίλη. Τότε άρχισα να τους διώχνω και ξαφνικά φανερώνεται ο Άγιος Βασίλης με το έλκηθρο από το φωταγωγό και έβαλε τους καλικάντζαρους σε σειρά! Γιατί τελικά καλικάντζαροι ήταν! Του υποσχέθηκαν ότι δεν θα ξαναεισβάλουν σε ξένο σπίτι και έφυγαν, αφού πρώτα μου είπαν συγγνώμη. Μόλις έφυγαν πήγα και φίλησα τον Άγιο Βασίλη στο παχουλό μάγουλο. Αλλά δυστυχώς ξαφνικά το σύννεφο έφυγε! Το κρίμα, ήταν ένα όνειρο!

Σοφία Μενεκίδου Α' Γυμνασίου

Κάιρο, 15-12-07

Γράμμα σε φίλη μου, σχετικά με τη νέα σχολική χρονιά.

Αγαπημένη μου Σάλμα,

Άρχισε μια καινούρια χρονιά, ένα νέο σχολικό έτος. Πρέπει να εργαστούμε σκληρά για να περάσουμε την τάξη. Πρέπει να δείξουμε περισσότερο ενδιαφέρον για τα μαθήματα και να τα μελετούμε καθημερινά.

Βέβαια, μετά τις καλοκαιρινές διακοπές που περάσαμε τα έχουμε ξεχάσει όλα. Γι' αυτό και είναι πολύ δύσκολες αυτές οι πρώτες μέρες. Μετά θα συνηθίσουμε και θα προχωρήσουμε κανονικά. Οι πρώτες μέρες στο σχολείο ήταν γεμάτες με φόβο, ανησυχία, συγκίνηση, άγχος αλλά και περηφάνεια, γιατί τελείωσα το δημοτικό σχολείο και τώρα μεγάλωσα και πήγα στο γυμνάσιο. Ήρθαν και καινούριοι μαθητές από την Ελλάδα και καινούριοι καθηγητές. Για να φθάσουμε στην τελειότητα πρέπει να κουραστούμε.

Αυτά, αγαπητή μου φίλη, ήθελα να σου πω για το νέο σχολικό έτος.

Με πολλή αγάπη,

Αια

Αια Μοζάμεντ Α' Γυμνασίου

Noises in the night

Under Supervision of
Mrs. Santzaridou Helen

Character

Mary: Mary is woman with her husband but she is frightened.

Man: The man is robber.

Late one night, Mary was lying in bed, when there was a noise outside, it was not her husband, he was at his office.

Mary was nervous and she was telephoning a policeman. She said where her house was and the policeman arrived.

When she was speaking on the telephone with the policeman the robber went into the kitchen. He was opening the refrigerator. He was taking out an apple and a bottle of milk and he was putting them on the table. He sat down at the table.

The policeman came and took the robber with them.

By Faoyzia El tamimi

Black beard's treasure

Under Supervision of
Mrs. Santzaridou Helen

23-2-2006

It was a dark and quiet night near the port when Captain Pike got into a bar called "The Blue Dolphin". He was looking for sailors. When he saw that no one wanted to find Black beard's Treasure he put out 100 gold coins and he said that he will give one for each man who would go with him. Most of them accepted.

Queen Anne found Black beard's Treasure. When Captain Pike found Black beard's ship but he didn't find anything. Captain Scott traveling the seas with Queen's Anne boat had found the Rum island. They followed a boy who lead them to Queen Alliana who told them the whole story about Black beard's treasure, which goes as follows:

Black beard was a poor but very ambitious boy who fell in love with Queen Hanzani. That's why he had to leave home to become rich. When he came back with all the treasure as he had become a pirate asked Alliana's grandmother (Queen Hanzani) to marry him. She rejected him as she found out that he had become a pirate to get all this treasure, and she told him to leave the island. He sadly went back traveling the seas, and the same night he died from sadness and he became the ghost of Black beard's treasure, sitting on the top of his treasure chest in his ship in the open seas.

Captain Pike arrived to the Rum island and battled with Captain Scott's crew for Black beard's treasure. Captain Scott won Captain Pike.

Captain Scott left and Black beard's ghost sank his ship with all the treasures.

John Mamalis



ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ

Από τον Tony Hadzi στην Αμερική λάβουμε επιστολή ευχαριστιών για τον ΚΑΔΜΟ που του στείλαμε. Έχει πρόθεση να βοηθήσει τη νεολαία της ομογένειας, καθώς είναι κι αυτός παιδί του Νείλου. Οι ενδιαφερόμενοι να ξεκινήσουν σπουδοδρομία στην Αμερική (Colorado), μπορούν να επικοινωνήσουν με τον Τόνυ μέσω διαδικτύου στο e-mail: thadzi@comcast.net